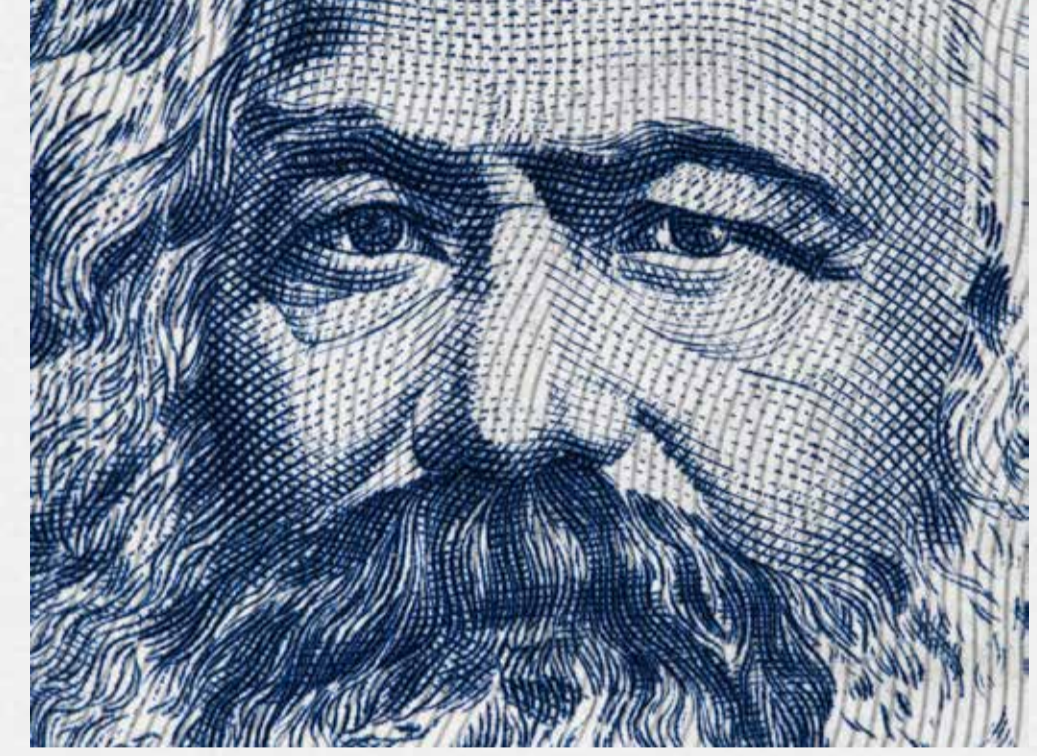

בקליפת השקד

הטעות הרווחת של הימין הדתי היא שבאצילותו הוא סבור שכשהוא מנהל ויכוח עם פוסטמודרניות מרקסיסטית, יש כאן תהליך שבסופו קיימת סניתזה מפרה ■ איילת שקד בדוגמה

גלי בת חורין

כבכל שנה בתשעה באב, גם השנה שימשי בתורות ברשות החברתיות כדי להפתיע שמאלנים שטועים לחשוב שהם לבדם בזירה, וזא חרצובות לשונם, הבלתי מרוסנת כבשגרה, מפיקות פואטיקה של שטנה צרופה ליהדות. לא אכחיש, מענג מאוד לתפוס אותם לא מוכנים ולהחזיר מנה אחת אפיים על הפגיעה שלהם ברגשות הלאומיים היקרים ללבי.

האהבה מחדדת את חוש ההבנה, המחשבה, האכפיות, הברוגה, הגבוהה ביותר, ולכן, כשנוכלת - שוהו כחה בעליל שאין שום ערך שלא תרמוס במורן המוני ועונו חסה רת המתחרים לעצמה - מתחנפת לציבור נאמני הרב קוק בהכרות 'אהבה לאומתנו', וציטוט מ'אורות ישראל', כל מי שהכיר אהבה אומנתית חש בחילה מהזיוף המניפולטיבי הגלוי, הבזוי, השפל כל כך.

קניבל מאמין שאכילה הכבד של אויבו מעבירה אליו את עוצמתו. כך הדוקטרינה המרקסיסטית ניוונה מערכי יריביה, מנכסת אותם לצעמה לקשט בהם את כתרה ומשליכה את הקליפה. איילת שקד אומנם אינה מרקסיסטית, אבל גם שקד היא איננה עוד. את האנושיות שבה, אם הייתה כזו פעם, טרף קניבלים אידאולוגי מבלי להותיר שארית. האידאולוגיה המרקסיסטית חותרת לשנאה הבוערת בהם. שנאה אידאולוגית, כמו אהבת אומתנו, קודמת לסיבותיה. רל"בים לא שונאים את נתניהו משום ש(הוא מושחת), הוא מושחת כדי להעניק לשנאתם פשר. אך מאחר שאין לה פשר, אין לה גם מזור. בחיפשו, הקורבן האומלל הופך נרקומן לתעמולת שטנה, שסחרו הסמים בתקשורת מספקים בנדיבות וללא שובעה. לנגד עינינו

ממש ראינו את זה מתרחש אצל שקד: אותה התפרקות מכל סממן אנושי, ובן רגע קיבלנו עוד אוטומט, הפולט אותם פסוקי שטנה, באותו נוסח אחיד, זהה לכל הנבזים לפניה. עתה אין לה אידאולוגיה. לאידאולוגיה יש אותה.

• המרקסיסט המודע סבור שהוא חי ברע שבכל העולמות האפשריים, ששום טוב אין בו, והכול מותר לו משום שממילא אין מעשה תועבה שיכול לקלקל אותו. הנדבקים במגפה אינם זקוקים להכרת ההגות המרקסיסטית, הם רוכשים גישה לחיים מבעד לזבזב קיקלופי - דרך עין אחת, העין הרעה - מתוך קנאה, צרות עין, זעם ותחושת קיפוח. דרך העין הזו לא תעבור עוד שום תקווה.

• מרקסיזם הוא אידאולוגיה מוגוליתית עם ערך אחד ומטרה אחת טוטלית - להשמיד את כל הקיים. בעדור ערכים נוספים, אין על מה להתמקח. אם נגיע פשרה, היא תמיד על חשבון יריבה שערכיו מוחזקים בידיה כבני ערובה. ככל שערכיו מקודשים יותר, כך הוא סחתי יותר לווייתורים ולפשרה הבאה.

• בתחילת דרכו היה לבנה שותף יהודי, מארטוב שמו. "מגיל צעיר ששתכננו כל אחד מהשניים כי הישועה טמונה במהפכה לבדה. אבל בעוד שלגין היה יכול לכוף כל דבר למטרה האחת הזו, הנה מארטוב מעולם לא היה יכול להשתחרר מן הציוויים המוסריים הפנימיים שלו. לגין היה יכול לסטות, להעליל, לקשור קנוניות ולזרוע מבוכה, לבקש אפילו עוד מהשטן אם יוצע לו, בלא שידמה בנפשו גם רגע אחד שעצם התנהגותו היתה לה חשיבות כלשהי בהשגחה למטרה הסופית. תמיד ייחס את המניעים הגרועים ביותר ליריבו... אבל בעוד שלגין מניש כאתל, היה מארטוב נוקשה וישר-קו, נתון בשבי מושכלות של התנהגות ועקרונות שמעולם לא עלה בדעתו לזוז מהן" (ליאונרד שיפאר 'מפלגה הקומוניסטית הסובייטית', 36). לגין ביז את מארטוב במורן לצמרת. מארטוב נכחד.

זו נראית לי מטאפורה מושלמת למערך הכוחות במלחמת האחים שמתנהלת פה במעמד צד אחד: צד שמאל. לשמאל יש שק שלם של ערכים מוסריים, אף אחד מהם לא נועד לשימוש עצמי, אלא רק להחריב בו כל יריב בהתאם לאמונתו. בסופו של דבר, כל מי שניצב מול השמאל יתבשל בסיר שעשוי מערכיו שלו. הנה כמה כאלו: ארה"ב, שגאווותה בהיותה האומה היחידה שיצאה למלחמת אזרחים לשחרור שחורים מעבדות, קרסה מכובד רגשי אשם על היותה אומה גזענית ומשעבדת. רוחם של הקנדים, אומת אנשים נחמדים עד גיחוך, ווסקה תחת אשמת שווא כחסרי רגישות זולת. יד נעלמה לחצה לעם הרחום ביותר בתולדות האנושות על רגש החמלה, לחסות ממנו חמלה על רוצחיו והזדהות עם אויב המבקש לשלו מאדמתו. כל אחד על פי ערכו, כל קניבל על פי צרכיו.

אחדות העם היא תנאי לקיומנו. זו התזה. האידאולוגיה תכונן אפוא את חיציה המורעלים של חזרתנו בשימוש ברטוריקה מתלהמת המכוונת לפגוע. משום שכל עוד הם מאמינים שנעשה הכול כדי לשמר אחדות - הם יחזיקו באחדות העם כבת ערובה. לתפיסתו, הפגנת נכונות להקריב את האחדות על מזבח המאבק היא מסר: לא מנהלים משא ומתן עם טרור, לא משנה מה המחיר. ואז קיים סיכוי קטן שישחררו אותה וירגיעו קצת את השיסוי השיטתי.

• "זו לא הדרך שלנו", אמר לי בעצב אחד

ממנהלי מכינת על, כשאמרתי לו שהדרך היחידה לשכנע שמאלנים היא להעליב אותם. אני ערה לכך שזה מצבב אותי קרוב יותר לטרור הלניסטי מאשר למארטוב היהודי, ההגון והערכי, ומאמינה שזה בשליטתי, וכשהצד השני יניח את שקו, אני גם אני. זו שטות כמובן. השיח שאני גרועה לא פחות מהם (לו הייתה בהם מודעות עצמית להתבהמותם). ההצדקה היחידה (והמספקת, לדידו) היא, שכדי לשמר את קיומם של החלקים הבריאים בחברה, נחוצים גם כאלו שיאנוו את הרוע ברוע נגדי.

לפוסטמודרניזם אין שום בעיה עם עצם קיומה של הבניה חברתית, יש לו בעיה עם עצם קיומה של החברה

• יש בכך גם משהו חיובי. חלק משמעותי באטרקטיביות של השמאל היא אשליה - מתולקת תעמולה - של מונופול על הצדק והמוסר. מעטים מסוגלים לוותר על ההטבה המתגמלת הזו בעקבות טיעונים משכנעים. ברוחם אינה חוסר ידע. היא סיורב אקטיבי להכיר בעובדות ולאבד מיידית את אשליית היותם צודקים מעצם קיומם. ותמורת מה? הסיכוי העלוב להיות, לעיתים נדירות, צודקים באמת? זו תמורה ששווה לוותר למענה על עירוי קבוע של סם הגאווה שבעליונות מוסרית ואינטלקטואלית ללא הטרחה להיות ראויים לה? כמו לנסות לשכנע פורץ צמרת לוותר על תפוקה חינמית בשפע לממן פרנסה חוקית מגיע כפיים בשכר זנום. שמאלנים יודעים את העובדות ומסרבים להסיק את המסקנות. פגיעה ישירה בגאווותם, לעומת זאת, עשויה להוציא את הכיף מהשמאלנות ולאצץ אותם להפגיל את השכל. ואז, אם יבחרו בשמאל לפחות יחזרו להיות בני אדם שיש להם רעיון, ולא רעיון שיש לו בן אדם.

• קראת את ספרו המצוין של הרב ד"ר יוסף שטמפל 'פלטינה ופלסטלינה' לקראת המפגש עימו בפורום קפה שפירא (כ' באב, כנסו לאתר פורום קפה שפירא והירשמו). הספר משווה בין ערכיה המוצקים של היהדות לבין הערכים הנזילים של הפוסטמודרניזם. שטמפל מקדיש דיון נרחב לטענה של הפוסטמודרניזם כאילו 'הבניה החברתית' היא שורש כול רע. לטעמי, כאן המחבר החטיא: דווקא בשל תודעתו המוצקה מדי הוא מתקשה להשיג בדמינו את עומק חוסר העקביות הפוסטמודרנית. לפוסטמודרניזם אין שום בעיה עם עצם קיומה של הבניה חברתית, יש לו בעיה עם עצם קיומה של החברה. אבל מתחת לרלטיביזם המוחלט רוחשת נחמת יסוד אמיתית באופן מוחלט, מנוסחת לעילא, עם תאולוגיה מובנית: זו הרואה בחברה הקיימת את התממשותו של הגרוע בעולמות. בחברה הזו כל אמת, עובדה, קטגוריה, מוסכמה, ערך, כל מה שדווקא, כל מה שנתפס כמובן מאליו - קלוקל מהיסוד, מונע בהכרח מהמניע הגרוע ביותר, והכרחי להשמירו. זהו, כמובן, מרקסיזם ללא כחל וסרק.

• ההיסטוריה כולה היא מסכת מאבקים בין שונאים מרים. כל מלחמה הגיעה לסיימה לבסוף, כשהצדדים המותשים הבינו שפשרה כואבת עדיפה על חורבן מוחלט. רק סוג אחד של מאבק לא ייגמר אלא בהכרעה מוחלטת. מאבק, שבו צד אחד מגדיר את מטרותיו וערכיו על פי קריטריון יחיד: ההפך מהערכים והמטרות של יריבו. האין זו הפרשנות, המילולית ממש, ל'סירא אחרא'?

האהבה שלנו את אומתנו, שקד, לא תסמא אותנו מלראות את מומך, מומם של מחנה הקליפות הריקות, כשם שכמיהתנו לאחדות לא תעצור בעדנו מלעשות כל הנדרש להגן על אומתנו.

הקתדרה של פורום קפה שפירא | הבית האינטלקטואלי של הימין

אומנות קפה שפירא - יצירות אומנים לאומיים חני כהן זדה, ידיעת ההכפים היא אחת.

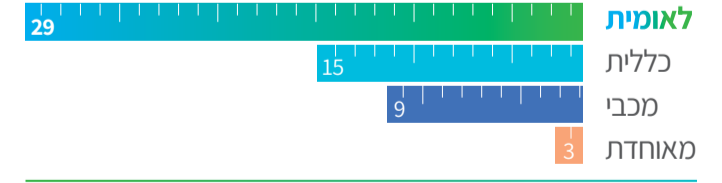

בית עם גינה ונוף ללאומית

בשביל איכות החיים עוברים לבנימין והשומרון

בשביל איכות הבריאות עוברים ללאומית!

לאומית מובילה את שירותי הבריאות בבנימין ובשומרון עם 29 מרכזים רפואיים קרובים אליכם

חפשו את המרכז הרפואי הקרוב אליכם

להצטרפות ללאומית 507* איתכם מכל מקום: 507* מהנייד | באפליקציה | באתר leumit.co.il